

Wer sein Herz aus der Brust reißt zur Nacht...

Paul CELAN

Venen de la nit, no sé de quina, distretes
travessen la finestra oberta del dormitori
com qui ultrapassa de cop la porta encesa
d'un infern -per fi aquest crema, mormolen-
i volten esverades el llum de la tauleta de nit
on acabe de gitar Bachmann amb Celan.
Tres falenes acacen llurs ombres en un remolí
radiant, com davant d'un mirall fet purament
de llum es colpegen al sostre, s'hi estampen,
s'hi encunyen com si volguessen alçar acta
d'una cosa que no gosen dir amb paraules.
No batecs, semblen petits cops de puny al pit
d'algú que no hi és i es fa recordar a penes,
cops i cops que tampoc no desxifra el Morse.
Recorde llavors Basho i me les mire provant
de donar un sentit al món amb el seu teatre
d'ombres xineses, que diu vida, no esperança.
Ja en són vuit en la dansa que s'arremolina.
T'ha despertat la fressa i entres en l'escena,
una fira de somriures als teus ulls reflectida.

